

ת"ד 3848/08/16 - מדינת ישראל נגד גד בורשטין

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

ת"ד 3848-08-16 מדינת ישראל נ' בורשטין
תיק חיצוני: 34774/2016

בפני	כב' סגן הנשיאה, השופט אלון אופיר
מאשימה	מדינת ישראל ע"י לשכת תביעות תנועה נגב
נגד	גד בורשטין ע"י ב"כ עו"ד שי וינר
נאשמים	

גזר - דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בביצוע עבירות הכוללות גרימת תאונה עקב נהיגה בקלות ראש, אי מתן זכות קדימה להולך רגל במעבר חצייה וגרימת חבלה של ממש להולך הרגל.

אין חולק כי בפרשה זו הולך רגל שבר קרסול ואושפז למשך 4 ימים בבית החולים כתוצאה מפציעתו.

בנו של הנפגע הגיע לבית המשפט בשלב הטיעונים לעונש ותיאר את מצבו של אביו בפני בית המשפט (הנפגע עצמו עבר ללא קשר מוכח לתאונה אירוע מוחי מה שמנע ממנו להתייצב בבית המשפט בעצמו).

ב"כ המדינה עתר לענישה הכוללת פסילה מוחשית ואף רכיבי מאסר שכן לשיטת המדינה בכל תאונה בה נגרמו חבלות של ממש ראוייה ענישה הקרובה לחלקו העליון של מתחם העונש ההולם.

ב"כ הנאשם הסביר כי אין הצדקה בנסיבותיו של מקרה זה לענישה העולה על חלקו הנמוך של מתחם העונש הנוהג, ולשיטתו אין הצדקה כלל לפסילה בפועל בפרשה זו.

דין וגזירת הדין -

מתחם הענישה ביחס לאירוע תאונתי בו נגרמו לאדם חבלות של ממש מתחיל בתקופת פסילת רישיון בת 3 חודשים ומגיע עד למספר שנות פסילה ואף רכיב של מאסר בנסיבות בהן חבלות הגוף קשות ומותירות את הנפגע עם נכות קשה לצמיתות.

בפרשה שבפני הולך רגל נחבל עת חצה כביש במעבר חצייה באופן בו נגרם לו שבר בקרסול.

כתוצאה מפציעתו הוא אושפז למשך 4 ימים בבית החולים ושוחרר להחלמה.

ללא ספק אין המדובר בחבלה קלה, אך גם אין המדובר בחבלה המצדיקה תנועה במתחם העונש ההולם עד לרף המאסר כפי שעתרה המדינה.

לא מיוחסת לנאשם בפרשה זו נהיגה פרועה או בריונות כבישים חריגה.

הנאשם התרשל עת לא נתן להולך הרגל זכות קדימה במעבר חצייה, ובהחלט יש הצדקה בנסיבות המתוארות לעיל לפסילתו בפועל מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה.

יחד עם זאת, שאלת משך הפסילה תלויה גם בשאלת לקיחת האחריות, ותק נהיגת הנאשם ועברו התעבורתי.

בפרשה זו לקח הנאשם אחריות מלאה על מעשיו, הביע חרטה עמוקה, הוא אשר דאג אישית לפצוע, הזעיק אמבולנס למקום והתנצל עמוקות גם בבית המשפט בפני בנו של הנפגע.

הנאשם עצמו אדם נורמטיבי, אב לארבעה ילדים שפרנסתו תלויה באופן ישיר ביכולת נהיגתו.

אין המדובר בנהג חדש אלא במי שאוחז ברישיון נהיגה משנת 1988 ולחובתו מספר לא גדול של עבירות תעבורה (ללא עבירה מסוג דומה בעברו).

אני סבור כדעת הסנגור (אשר תמך עמדתו בפסיקה ענפה אותה הגיש באופן מסודר מאד) כי אין הצדקה מבחינת האינטרס הציבורי בפרשה זו לפסילת רישיון ארוכה.

ברור על פניו כי נאשם זה הפנים היטב את התנהגותו הרשלנית וברור כי חובת הזהירות הנדרשת חודדה אצלו היטב כתוצאה מאירוע זה.

אני מקבל את עמדת התובע לפיה אין אפשרות פרקטית משפטית לגזור ענישה שהיא נמוכה מענישת המינימום הקבועה בחוק בנסיבות שנפרסו בפני, אך אין אני מוצא באותן הנסיבות נימוק כבד משקל המצדיק את פסילת הנאשם מעבר לתקופה בת 3 חודשים.

אני סבור כי רכיב של מאסר מותנה כענישה צופת פני עתיד, לצד פסילה קצרה, פסילה מותנית מוחשית וקנס יוכלו לתת מענה לעקרון ההלימה הקבוע בחוק בנסיבות הספציפיות של פרשה זו.

אדגיש לסיום כי לא מצאתי ולא הוכחה כל זיקה בין התאונה למצבו הבריאותי הנוכחי של הנפגע.

לו הייתה מוצגת ראייה הקושרת בין התאונה למצבו של הנפגע היום, או אז הענישה הייתה בהתאם.

ביחס לפגיעה המוכחת מהתאונה עצמה, אני סבור כי הענישה המתוארת על ידי לעיל מידתית ומשקפת את רף הענישה הראוי.

לפיכך, הנני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

א. קנס בסך 1500 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם תוך 150 יום מהיום.

ב. הנני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק את רשיון הנהיגה לתקופה של 3 חודשים.

רשיון הנהיגה יופקד תוך 120 יום מהיום במזכירות בית המשפט ואם לא יעשה כן יחשב

הנאשם פסול מלנהוג אך פסילתו לא תימנה.

ג. הנני פוסל את הנאשם מלקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 5 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

ד. הנני גוזר על הנאשם 2 חודשי מאסר אשר ירוצו במידה והנאשם יבצע ויורשע בביצוע עבירה

של גרימת תאונת דרכים בה נגרמו לאדם חבלות של ממש עקב נהיגת הנאשם בקלות ראש בניגוד לסעיף 2(62) בפקודת התעבורה, והכל תוך 2 שנים מהיום.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, כ"ה כסלו תשע"ח, 13 דצמבר 2017, בנוכחות הצדדים.